

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **PhDr. R. H.**, bytem P., zast. JUDr. Evou Horzinkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Husinec Pravohradecká 49, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19. 12. 2011, č. j. 15583/11-1500-106358,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí o přeplatku vydané Finančním úřadem pro Prahu 2 dne 31. 8. 2011, č. j. 225504/11/002912107509.

Žalobce uvedl, že platebním výměrem Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 6. 10. 2008, č. j. 155893/08/057911/2457, bylo žalobci podle ust. § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků předepsáno penále za prodlení úhrady daňových povinností daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 2.757,- Kč. Dále platebním výměrem Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 6. 10. 2008, č. j. 155894/08/057911/2457, bylo žalobci podle ust. § 63 zákona o správě daní a poplatků předepsáno penále za prodlení úhrady daňových povinností daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 v celkové výši 7.374,- Kč. Žalobce obě výše uvedené částky předepsaného penále zaplatil bankovním převodem na účet správce daně dne 20. 10. 2008. Žalobce požádal správce daně dopisem, který správce daně obdržel dne 31. 10. 2008, o prominutí příslušenství daně. Správce daně rozhodnutím ze dne 25. 11. 2008, č. j. 174957/08/057911/2457, prominul penále za prodlení úhrady daně, a to tak, že z částky 2.757,- Kč prominul částku 1.655,- Kč a z částky 7.374,- Kč prominul částku 4.425,- Kč; celkem tedy prominul částku ve výši 6.080,- Kč. Žádost žalobce o vrácení přeplatku byla

zamítnuta. Žalobce namítl, že prominuté částky mu měly být vráceny, neměly být započteny; napadené rozhodnutí je v tomto směru zmatečné. Vzhledem k tomu, že žalovaný výše uvedené částky do dnešního dne nevrátil, je povinen zaplatit úrok z vratitelného přeplatku ve smyslu ust. § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

Dále žalobce uvedl, že za zdaňovací období roku 2006 požádal o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob v rámci dodatečného daňového přiznání ve výši 10.117,- Kč. Dle sdělení správce daně bylo žalobci vyhověno pouze částečně rozhodnutím Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 24. 4. 2008, č. j. 85921/08/057911/2457, doručeným žalobci dne 5. 5. 2008. Žalobce předpokládá, že se v tomto případě jedná o částku 6.823,- Kč, která mu do dnešního dne nebyla vrácena. S ohledem na výše uvedené je žalovaný povinen zaplatit žalobci úrok z vratitelného přeplatku ve smyslu ust. § 155 odst. 5 daňového řádu.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na skutečnost, že v rámci napadeného rozhodnutí bylo žalobci sděleno, že prominuté částky 1.655,- Kč a 4.425,- Kč byly správcem daně v souladu se zákonem použity na úhradu nedoplatků vzniklých na téže dani, mimo jiné částečně na úhradu penále daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 a 2005. Platby provedené daňovým subjektem dne 20. 10. 2008 v celkové výši 10.131,- Kč, tudíž i částky prominutého penále v celkové výši 6.080,- Kč, byly správcem daně použity v souladu s ust. § 59 zákona o správě daní. Správce daně nebyl povinen žalobce informovat o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku u jiné daně, neboť přeplatky byly převáděny v rámci jedné daně, konkrétně daně z příjmů fyzických osob. Před použitím předmětných částek dle ust. § 59 zákona o správě daní nebylo žalobcem o jejich vrácení požádáno; takto se stalo až v rámci žádosti ze dne 15. 8. 2011.

K námitce nevrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 žalovaný konstatoval, že této žádosti bylo vyhověno částečně rozhodnutím Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 24. 4. 2008, č. j. 85921/08/057911/2457, které bylo žalobci doručeno dne 5. 5. 2008 do vlastních rukou. Nejednalo se však o vykázaný přeplatek ve výši 6.823,- Kč, ale ve výši 315,- Kč, který byl žalobci správcem daně vrácen. Žalovaný tak závěrem shrnul, že při rozhodování o žádosti žalobce o vrácení přeplatků na dani z příjmů fyzických osob postupoval v souladu s ust. § 155 daňového řádu. V rámci následně vedeného odvolacího řízení žalovaný přezkoumal postup správce daně a dospěl k závěru, že tento byl v souladu se zákonem.

V replice žalobce uvedl, že dne 20. 1. 2012 podal Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu podnět k přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Dne 24. 4. 2012 obdržel žalobce rozhodnutí Generálního finančního ředitelství č. j. 10105/12-2110-050167, kterým nařídil přezkoumání napadeného rozhodnutí, neboť po posouzení celé věci dospělo Generální finanční ředitelství k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť bylo vydáno na základě nesprávně vedeného osobního daňového účtu daně z příjmů fyzických osob.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Platebním výměrem na daňové penále Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 6. 10. 2008, č. j. 155893/08/057911/2457, bylo žalobci podle ust. § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků předepsáno penále za prodlení úhrady

daňových povinností daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 2.757,- Kč.

Platebním výměrem na daňové penále Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 6. 10. 2008, č. j. 155894/08/057911/2457, bylo žalobci podle ust. § 63 zákona o správě daní a poplatků předepsáno penále za prodlení úhrady daňových povinností daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 v celkové výši 7.374,- Kč.

Dne 30. 10. 2008 požádal žalobce o prominutí výše uvedeného daňového penále. Rozhodnutím Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 25. 11. 2008, č. j. 174957/08/057911/2457, bylo žalobci z částky 2.757,- Kč prominuto 1.655,- Kč a z částky 7.374,- Kč prominuto 4.425,- Kč, tj. celkem prominuto 6.080,- Kč.

V rámci dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 požádal žalobce o vrácení přeplatku ve výši 10.117,- Kč. Této žádosti bylo rozhodnutím Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 24. 4. 2008, č. j. 85921/08/057911/2457, doručeném žalobci do vlastních rukou dne 5. 5. 2008, částečně vyhověno, když bylo rozhodnuto o vrácení přeplatku ve výši 315,- Kč. Dne 30. 4. 2008 byla tato částka žalobci bankovním převodem uhrazena.

Podáním ze dne 15. 8. 2011, doručeným Finančnímu úřadu pro Prahu 2 dne 22. 8. 2011, požádal žalobce o vrácení přeplatku na dani mimo jiné z titulu prominutého penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob v celkové částce 6.080,- Kč a taktéž o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob za rok 2006.

Rozhodnutím o přeplatku Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 31. 8. 2011, č. j. 225504/11/002912107509, byl žalobci vrácen přeplatek na dani z příjmů fyzických osob v částce 14.246,- Kč s odůvodněním, že ke dni zpracování žádosti vykazoval žalobcův osobní daňový účet daně z příjmů fyzických osob přeplatek ve výši pouze 14.246,- Kč, proto jeho žádosti bylo možno vyhovět pouze částečně.

Odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí o přeplatku bylo rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19. 12. 2011, č. j. 15583/11-1500-1063580, zamítnuto a rozhodnutí o přeplatku bylo potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí Finanční ředitelství uvedlo, že pokud jde o námitku odvolatele, že byl správce daně povinen informovat ho o použití výše uvedených částek na úhradu jeho daňových nedoplatků, tuto nelze akceptovat. Ve smyslu ust. § 64 odst. 2 zákona o správě daní byl správce daně povinen vyrozumět daňového dlužníka o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku u jiné daně. Jak je patrné z výše uvedeného, tato situace v případě odvolatele nenastala, neboť přeplatky byly převáděny v rámci jedné daně, konkrétně daně z příjmů fyzických osob. Jak bylo zjištěno ze spisového materiálu, v roce 2007 odvolatel požádal o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob ve výši 10.117,- Kč a rovněž o vrácení přeplatku na téže dani ve výši 13.585,- Kč. Uvedené přeplatky byly odvolateli vráceny se splatností k 18. 4. 2007 a 19. 4. 2007.

V rámci dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006 odvolatel požádal o vrácení přeplatku ve výši 10.117,- Kč. Jak je patrné ze spisu, jeho žádosti bylo vyhověno částečně, a to rozhodnutím Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav č. j. 85921/08/057911/2457 ze dne 24. 4. 2008 (doručeno do vlastních rukou odvolatele dne 5. 5. 2008). Námitky odvolatele týkající se údajného nezákonného postupu správce daně při vydání odvoláním napadeného rozhodnutí nelze v žádném případě akceptovat. V rámci svého podání ze dne 15. 8. 2011 požadoval odvolatel vrácení

prominutého penále DPFO v částce celkem 6.080,- Kč a 27.057,- Kč; tyto byly v souladu se zákonem použity na úhradu nedoplatků vzniklých na téže dani. Pro úplnost lze uvést, že o jejich vrácení odvolatel v minulosti nežádal, poprvé se tak stalo až v rámci žádosti ze dne 15. 8. 2011. Odvolatel dále požadoval vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2008 ve výši 24.840,- Kč. Žádost o vrácení předmětného přeplatku byla zamítnuta již v roce 2009, neboť vratitelný přeplatek nebyl u tehdy místně příslušného správce daně evidován a ani nevznikl ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Při vydání odvoláním napadeného rozhodnutí správce daně postupoval v souladu s ust. § 155 daňového řádu. Jak je patrné ze spisu, správce daně v daném případě vyhověl žádosti odvolatele pouze částečně, neboť jeho osobní daňový účet daně z příjmů fyzických osob vykazoval vratitelný přeplatek pouze ve výši 14.246,- Kč. Šetření provedené odvolacím orgánem prokázalo, že správce daně postupoval při vydání odvoláním napadeného rozhodnutí v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními. K námitce odvolatele, že měl být správcem daně bezodkladně informován o případném vzniku daňového nedoplatku, lze odkázat na znění ust. § 153 odst. 3 daňového řádu, dle něhož správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. Z textace citovaného ustanovení je zřejmé, že se v daném případě jedná nikoli o zákonnou povinnost správce daně, nýbrž o fakultativní nástroj, který správci daně, na základě jeho uvážení, umožňuje informovat daňový subjekt o existenci nedoplatku, a to zpravidla před tím, než dojde k samotnému vymáhání. Pro úplnost lze uvést, že povinnost správce daně informovat bezodkladně daňový subjekt o případné existenci daňových nedoplatků nevyplývala ani ze zákona o správě daní. Pokud jde o nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 664/04 ze dne 18. 4. 2006, na který odvolatel odkazuje, tento je pro dané řízení irelevantní. Jak je patrné z jeho obsahu, podstatou ústavní stížnosti byl nesouhlas stěžovatelky se závěry správce daně a soudů, dle kterých neunesla důkazní břemeno v rámci řízení týkajícího se dodatečně doměřené daně z příjmů fyzických osob. Posuzována zde byla především otázka zákonnosti postupu správce daně, pokud jde o problematiku dokazování, dodržování zásady volného hodnocení důkazů apod.

Rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19. 6. 2012, bylo zastaveno přezkumné řízení zahájené vydáním rozhodnutí Generálního finančního ředitelství č. j. 10105/12-2110-050167 ze dne 23. 4. 2012 o nařízení přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu č. j. 15583/11-1500-106358 ze dne 19. 12. 2011. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že po provedeném řízení Generální finanční ředitelství dne 23. 4. 2012 pod č. j. 10105/12-2110-050167, rozhodlo o nařízení přezkoumání výše citovaného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu č. j. 15583/11-1500-106358 (rozhodnutí o nařízení přezkoumání bylo daňovému subjektu doručeno dne 30. 4. 2012). Důvodem tohoto postupu bylo zjištění, že jako penalizační datum u částek prominutého penále 1.655,- Kč a 4.425,- Kč je uvedeno 27. 10. 2008, ačkoli by datem, ke kterému byly prominuté částky uvolněny k dalšímu zaúčtování na osobním daňovém účtu, měl být den vydání rozhodnutí, kterým byly zmíněné částky penále prominuty. Dle názoru Generálního finančního ředitelství mohl mít tento fakt vliv na párování plateb a v konečném důsledku na výši přeplatku či nedoplatku na osobním daňovém účtu daňového subjektu. Generální finanční ředitelství nařídilo v rámci přezkumného řízení rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 2 č. j. 225504/11/002912107509 změnit, čímž bude pochybení ve věci nesprávného párování plateb napraveno. V souladu s požadavkem Generálního finančního ředitelství přešetřilo Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu veškerý související spisový materiál a konstatovalo následující: platby odpovídající svou výší částkám penále sděleného platebními výměry č. j. 155893/08/057911/2457 a č. j. 155894/08/057911/2457 (tj. 2.757,- Kč a 7.374,- Kč) byly na účet správce daně připsány již dne 20. 10. 2008. V daném případě je však nutno současně

uvést, že s ohledem na existenci nedoplatku na téže dani byl správce daně povinen daňovým subjektem provedené platby použít v souladu s ust. § 59 zákona o správě daní. Na této povinnosti správce daně nic nemění ani skutečnost, že následně došlo dne 25. 11. 2008 k částečnému prominutí předmětného sděleného penále. Pro informaci zdejší finanční ředitelství uvádí, že dle přehledu párování předpisů a plateb platného v době zpracování tohoto rozhodnutí byly daňovým subjektem provedené platby použity na úhradu jeho následujících daňových povinností:

Platba ve výši 2.757,- Kč

- v částce 961,- Kč na částečnou úhradu dodatečně doměřené daňové povinnosti na DPFO za zdaňovací období 2006 (celková výše doměřené daňové povinnosti činila 1.176,- Kč)
- v částce 1.102,- Kč na úhradu neprominuté části penále DPFO za zdaňovací období 2004 (neprominutá část penále činila 1.102,- Kč, výše sděleného penále před prominutím činila 2.757,- Kč)
- v částce 694,- Kč na částečnou úhradu neprominuté části penále DPFO za zdaňovací období 2005 (neprominutá část penále činila 2.949,- Kč, výše sděleného penále před prominutím činila 7.374,- Kč).

Platba ve výši 7.374,- Kč

- v částce 2.255,- Kč na částečnou úhradu neprominuté části penále DPFO za zdaňovací období 2005 (neprominutá část penále činila 2.949,- Kč, výše sděleného penále před prominutím činila 7.374,- Kč)
- v částce 314,- Kč na úhradu úroku z prodlení (předepsán k 14. 11. 2008 ve výši 314,- Kč)
- v částce 4.805,- Kč na částečnou úhradu zálohy DPFO splatné dne 15. 12. 2008 (celková výše zálohy 18.300,- Kč)

Veškeré výše uvedené úhrady byly provedeny s datem 20. 10. 2008, tj. s datem, kdy byly platby 2.757,- Kč a 7.374,- Kč připsány na účet správce daně. Finanční ředitelství v souladu s požadavkem Generálního finančního ředitelství provedlo šetření týkající se správnosti vedení osobního daňového účtu DPFO daňového subjektu. Jeho cílem bylo především ověřit, zda skutečnost, že prominuté částky penále byly použity na úhradu nedoplatků daňového subjektu nikoli s datem 25.11.200, nýbrž již s datem 20. 10. 2008, měla vliv na konečnou výši přeplatku, který byl daňovému subjektu vrácen rozhodnutím čj. 225504/11/002912107509 ze dne 31. 8. 2011 v částce 14.246,- Kč. Po provedeném šetření Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu konstatovalo, že i v případě, že by předmětné daňové povinnosti byly uhrazeny, v souladu s právním názorem Generálního finančního ředitelství, až s datem 25. 11. 2008, neměla by tato skutečnost vliv na konečnou výši přeplatku, který byl daňovému subjektu vrácen rozhodnutím č. j. 225504/11/002912107509 ze dne 31. 8. 2011 v částce 14.246,- Kč. Důvodem je skutečnost, že v daném případě bylo hrazeno penále (dle ust. § 63 odst. 2 zákona o správě daní, ve znění účinném do 31. 12. 2006, se nedoplatky na poplatcích a příslušenství daně se nepenalizují), úrok z prodlení (dle ust. § 63 odst. 9 zákona o správě daní, ve znění účinném od 1. 1. 2007, u nedoplatků na příslušenství daně úrok z prodlení nevzniká) a záloha DPFO splatná 15. 12. 2008 (s ohledem na splatnost zálohy by i v případě použití data částečné úhrady nikoli 20. 10. 2008, nýbrž až 25. 11. 2008, neměla tato skutečnost vliv na konečnou výši přeplatku vráceného daňovému subjektu).

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 59 odst. 3 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 10. 2009 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), *daň lze platit přeplatkem na jiné dani.*

Podle ust. § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, *přeplatek se použije na úhradu případného nedoplatku u jiné daně nebo, není-li takového nedoplatku, jako záloha na dosud nesplatnou daňovou povinnost na dani, u které přeplatek vznikl. Daňový přeplatek se použije i na úhradu daňového nedoplatku téhož daňového dlužníka u jiného správce daně, u něhož je nedoplatek evidován, požádá-li o to tento správce daně tak, aby tento požadavek došel správci daně, u něhož je evidován daňový přeplatek, ještě před jeho vrácením, nejpozději však do dne lhůty nároku na jeho vrácení. K požadavku se připojí vykonatelný výkaz nedoplatků, které mají být přeplatkem uhrazeny; pokud bude požadavek uplatněn prostřednictvím propojených automatizovaných daňových informačních systémů, stačí předložit vykonatelný výkaz nedoplatků dodatečně do deseti dnů od uplatnění požadavku na úhradu nedoplatků. Požadavku nelze vyhovět, neexistuje-li v době jeho uplatnění vratitelný přeplatek. Úhrada daňových nedoplatků evidovaných u správce daně, u něhož je evidován i daňový přeplatek, má přednost. O převedení přeplatku na úhradu nedoplatku u jiné daně se daňový dlužník vyrozumí. Za den úhrady tohoto nedoplatku se považuje den, který následuje po dni vzniku přeplatku.*

Podle ust. § 64 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, *požádá-li daňový dlužník o vrácení přeplatku, přeplatek se vrátí, činí-li více než 50 Kč a nemá-li současně daňový dlužník nedoplatek na jiné dani u téhož správce daně, nebo neuplatnil-li podle odstavce 2 požadavek na úhradu nedoplatku jiný správce daně, a to do třiceti dnů od doručení žádosti, pokud zvláštní předpis nestanoví jinak. Nemá-li daňový dlužník ke dni podání žádosti u správce daně vratitelný přeplatek, běží lhůta pro jeho vrácení až ode dne následujícího po jeho vzniku, pokud se tak stane nejdéle do šedesáti dnů ode dne podání žádosti. Nevznikne-li do této lhůty vratitelný přeplatek, žádost se zamítne. Za den vrácení přeplatku se považuje den, kdy došlo k odepsání z účtu správce daně. Vyhoví-li správce daně plně žádosti podle tohoto nebo předchozího odstavce, nemusí sdělovat daňovému dlužníkovi výsledek vyřízení jeho žádosti, pokud o to není v žádosti výslovně požádáno. Za den rozhodnutí o žádosti a současně za den jeho doručení daňovému dlužníkovi se považuje den, který následuje po dni doručení žádosti správci daně.*

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve skutečnosti, že přeplatek v celkové částce 6.080,- Kč, vzniklý částečným prominutím penále za prodlení úhrady daňových povinností daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 a roku 2005, byl použit na úhradu nedoplatků vzniklých na téže dani, ačkoliv mu měl být vrácen.

Pro posouzení zákonnosti převedení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob správcem daně na úhradu nedoplatku na dani podle ust. § 64 zákona o správě daní a poplatků

je rozhodující pouze to, zda v době rozhodování o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob žalobce měl či neměl nedoplatek na jiné dani (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2007, č. j. 8 Afs 116/2005-69).

Správce daně vede pro každý daňový subjekt osobní účet, na kterém eviduje daňové a platební povinnosti, jejich úhrady nebo zánik, aby tak měl přehled o jeho daňových nedoplatecích nebo vratitelném přeplatku. Vedení této evidence je podrobně upraveno v ust. § 62 zákona o správě daní a poplatků. Tato evidence slouží správci daně k tomu, aby mohl provádět opatření potřebná ke správnému a úplnému splnění daňových povinností daňovým subjektem, jak je stanoveno v ust. § 1 odst. 2 citovaného zákona. Eviduje-li správce daně na některém z osobních účtů daňového subjektu přeplatek daně, musí jej použít způsobem taxativně stanoveným v ust. § 64 odst. 2 až 6 citovaného zákona. Daňový přeplatek je možno daňovému subjektu vrátit, a to tehdy, jde-li o vratitelný přeplatek, tj. v případě, že daňový subjekt nemá evidován daňový nedoplatek. Podle ust. § 59 odst. 3 písm. e) citovaného zákona je přeplatek na dani platebním prostředkem pro úhradu jiné daně, a proto jej lze použít na úhradu případného nedoplatku na jiné dani. Postup při použití přeplatku je upraven v ust. § 64 citovaného zákona.

V době vydání rozhodnutí o přeplatku dne 31. 8. 2011 evidoval správce daně na osobním účtu žalobce přeplatek pouze ve výši 14.246,- Kč, neboť přeplatek ve výši 6.080,- Kč byl v souladu s ust. § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků použit dne 20. 10. 2008 na úhradu dalších žalobcových daňových nedoplatků, tak jak bylo specifikováno v napadeném rozhodnutí, a proto mu byl přeplatek vrácen právě pouze ve výši 14.246,- Kč.

Pokud jde o druhou námitku žalobce, že mu do dnešního dne nebyl vrácen přeplatek ve výši 6.823,- Kč, který mu měl být vrácen na základě rozhodnutí Finančního úřadu v Brandýse nad Labem – Stará Boleslav ze dne 24. 4. 2008, č. j. 85921/08/057911/2457, soud konstatuje, že předmětným rozhodnutím bylo rozhodnuto o vrácení přeplatku ve výši 315,- Kč; rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 5. 5. 2008. Tato částka byla žalobci uhrazena dne 30. 4. 2008 bankovním převodem. Tvzení žalobce o výši přeplatku, jakož i o jeho nevrácení, se tedy nezakládá na pravdě.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti a citovaná zákonná ustanovení dospěl soud k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné a rozhodnutí o přeplatku i napadené rozhodnutí byly vydány v souladu se zákonem o správě daní a poplatků, resp. s daňovým řádem.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. října 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová